SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 12 | 15. JUNI 1921 | 70. AARGANG

ORSON F. WHITNEY.

Det er os en Glæde at meddele, at Ældste Orson F. Whitney af de tolv Apostles Raad er valgt til at efterfølge Ældste George Albert Smith som Præsident over den europæiske Mission, og at Ældste William A. Morton er udnævnt til at assistere ham paa det skriftlige Omraade af hans Virksomhed. Disse Brødre ventes at ville forlade Hjemmet i Juni og begynde deres Arbejde umiddelbart efter deres Forgængeres Afløsning.

Følgende Uddrag af Ældste Whitneys Foredrag paa sidste Generalkonference vil derfor blive læst med særlig Interesse:

Ældste Whitney konstaterede, at han havde forkyndt Evangeliet i Zions Stave de sidste femten Aar. Nu var han, formedelst den Forandring det medførte, overordentlig taknemmelig over at have nydt den store Ære at blive udnævnt til at præsidere over den europæiske Mission, og han gik med glad Hjerte til sin Pligt paa den anden Side Kloden. Dette var ikke hans forste Mission; fra 1876—77 virkede han i Pen-

sylvanien og i Ohio, hans Faders Fødestat. Derefter blev han kaldet til Biskop i 18. Stift, i dette Kald virkede han i næsten 28 Aar. Under denne Periode var han paa Mission i England fra 1881—83, idet han arbejdede som Redaktionssekretær ved »Millennial Star«. Han lovede nu det første Præsidentskab og Folket, at han vilde rejse glad bort og blive derude, saalænge Herren havde Brug for ham.

Ældste Whitney læste fra Mormons Bog Almas Ord om, hvorledes han udtaler Ønsket om, at han var en Engel, saa at han kunde prædike Omvendelse for alle Mennesker og bringe Verden til Gud; men han angrede sit Ønske og besluttede at være tilfreds med det, der var blevet tildelt ham. Alma syntes for et Øjeblik at have tænkt, at Mennesket udretter en Guds Arbejde, i Stedet for at Gud selv gør sit Arbejde, og bruger Mennesket som sit Redskab. Ikke heller er Gud i sit Valg af Redskaber henvist til sin Pagts Folk. Han anvender alle Nationer til at fremme sine Planer og holder deres Skæbne i sin Haand. Forsynet er overalt. Han har givet det evige Evangelium til sit Folk med guddommelig Myndighed til at administrere dets hellige Ordinancer og virke i hans Navn og hans Sted. Gennem alle Tidsaldre har Mænd, der bar Præstedømmet, virket paa denne Maade.

Men de kunde ikke udføre alt Guds Arbejde, og blev heller ikke tilladt det. Udenfor deres Virkefelt er andre store Mænd blevet sendt til forskellige Nationer for at give dem en saadan mindre Grad af Sandheden, som Herren var villig til at give dem, og vidste de var i Stand til at anvende klogt. Konfutse, Zoroaster, Buddha, Socrates, Plato og andre var Guds Tjenere i denne mindre Sfære. Han omtalte Nebukadnesar, Babylons Konge, der blev ydmyget, fordi han gav sig selv Æren for, hvad Gud havde gjort. Cyrus, den persiske Kejser, der overvandt Babylon og endte Jødernes Fangenskab samt gengav dem deres eget Land for Frelserens Komme, var den Højestes Tjener; ligeledes Aleksander den Store, hvis Erobringer spredte det græske Sprog, i hvilket det Ny Testa-

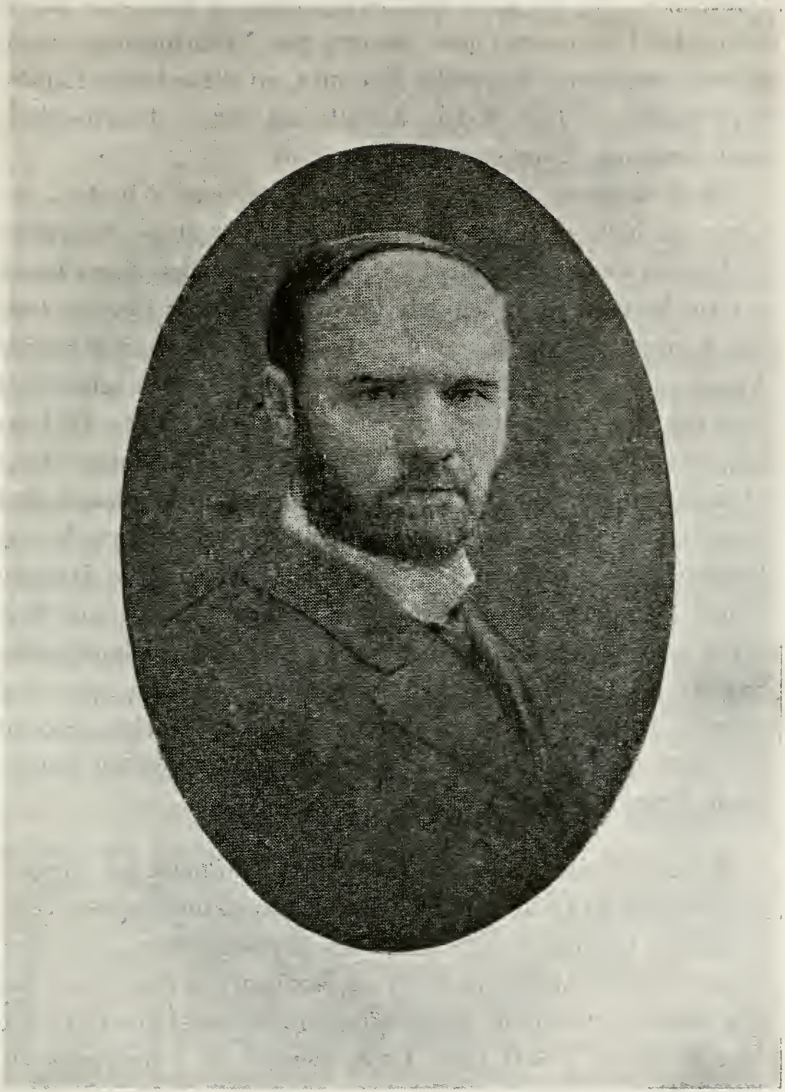

ORSON F. WHITNEY.

mente blev skrevet, og saaledes medvirkede til Evangeliets Udbredelse. Ad de store Militærveje, der af Rom var blevet anlagt for Legionerne, naar de drog paa Erobringstogt blandt de omkringboende hedenske Nationer, ad disse brede Landeveje vandrede Jesu Kristi Apostle og deres Medarbejdere, medbringende Evangeliet til disse Folk.

Gaar vi til de senere Tider, sagde Ældste Whitney, behover vi blot at aabne Mormons Bog for at se, hvorledes Gud inspirerede Columbus til at opdage Amerika, Zions Land, der var bestemt til at begynde Forberedelsen for Herrens herlige Komme; hvorledes han drev Pilgrimsfædrene til at krydse Atlanten, og af deres Efterslægt oprejste denne mægtige Nation, der var som en Moder til Kristi genoprejste Kirke. De Forfølgelser, som de Sidste Dages Hellige havde lidt under Stjernebanneret, var ikke paa Grund af Flaget, Konstitutionen eller Regeringen, men paa Trods af dette. De blev krænket af Pøbelvældet. I intet andet Land paa Jorden vilde Herrens Sidste Dages Arbejde være blevet tilladt at fremstaa. Forsynet er overalt, og det hele virker i dets Haand. Sandhedens Sejr er uundgaaelig, og hvad Mennesker end kan gøre, beherskes alt af Guds Herlighed. Skyerne kan morkne, Storme kan rase, men intet i Verden kan end ikke et Sekund standse Guds Arbejde.

Broder Whitney har modtaget sin Uddannelse paa Deseret Universitet, nu Utah Statsuniversitet. Hans kunstneriske Temperament har holdt ham fjernt fra Mathematiken, men gjort ham til en fremragende Taler og Skribent; hvilke Evner han har faaet en glimrende Anvendelse for i »Deseret News«, i »Millennial Star«, i Salt Lake Citys Byraad og i Repræsentanternes Hus, ligesom han ogsaa har udfoldet en uforglemmelig Virksomhed som Universitetskansler, Digter, Biograf, Historiker, Politiker, Docent i Filosofi, Journalist og sidst, men ikke mindst, som Apostel i Jesu Kristi Kirke.

ELEMENTERNE ER EVIGE.

Ved Ældste *Parley P. Pratt.*

»Og den, som sad paa Tronen, sagde: Se, jeg gør alle Ting nye. Og han sagde til mig: skriv, thi disse Ord er sande og trofaste«.
Aabenb. 21, 5.

Aand og Stof er de to store Principper for al Eksistens. Enhver levende eller livlos Ting bestaar af enten det ene eller det andet eller begge disse evige Principper. Jeg siger evige, fordi Elementerne er lige saa evigvarende som den livgivende Kraft, der eksisterer i dem. Stof og Aand er af lige Varighed, begge er selveksisterende — de begyndte aldrig at eksistere, og de kan aldrig tilintetgores. Vi indlader os ikke paa det Tema som en Genstand for spekulativ Filosofi, i sin Natur blot beregnet paa at fængsle Indbildningskraften, at interessere de Nysgerrige eller behage de Lærde. Saa fjernt herfra betragter vi dette som en Genstand af dyb og vigtig Interesse for hele Menneskeslægten. En Genstand, der er lige interessant for Jøde og Kristen, Muhamedaner og Hedning; den Vise og den Ringe, den Lærde og den Uvidende, alle rejser hastigt gennem Tiden og hen imod Evigheden. Alle elsker Liv og Lykke; alle skuer med usigelig Ængstelse hen til Fremtidens uundersøgte Egne.

Naar Jøden folger sine aldrende Forældre, sin Hjertensven eller sine elskede Born til sine Fædres Gravsted, medens hans Bryst bevæges af Bekymring og Sorg, trostes han ved et fast og vist Haab om deres Opstandelse fra de Dode tillige med hele Israels Slægt og iklædt et Legeme, og om at de atter vil komme til det Land, der blev givet til dem og deres Fædre som evig Arv, medens David tager sit Sæde i den hellige Stad og regerer over de tolv Stammer for bestandig.

Naar Nutidens Kristen maa erfare Kummerens og Sorgens Smerter ved at folge sine nærmeste Venner til Graven, trostes

han ved Haabet om en aandelig Tilværelse i en Verden langt fjernet fra hans egen Moder Jord og udenfor Tids og Rums Grænser, hvor Aander færdes tilsammen i evig Glæde og Sang, og om Legemet end skulde opstaa fra de Dode, antager de dog, at det hele vil blive Aand uden Forbindelse med legemlige Stoffer og sväve bort til Verdener i det Hoje, fri fra alle de Elementer, der udgjorde deres Væsens Bestanddele i dette Liv, og saaledes nyde evigt Liv og Lykke, medens Grundstoffer, levende og livlose, skal ophore at være til og intet Sted mere findes for Himlen, Jorden og Havet.

Muhamedaneren er ligeledes underkastet den hjertesonderrivende Sorg, som andre foler ved Tabet af deres Venner, men de troster sig ved Tanken om engang at opnaa et Paradis for sanselige Glæder, hvor han forventer tillige med alle sine trofaste Venner for bestandig at glædes i Sanselighedens Nydelser. Han drommer om Træer belæssede med yndige Frugter, som bojer deres Grene indbydende for hans Appetit, om Haver og Parker prydede med smukke Gange, med kølig Skygge, Blomster, hvis sode Duft opfylder Luften, og omringet af Marker med Krydderier, langt kosteligere end Arabiens sjældneste Produkter, medens hans gyldne Paladser og Serailer er fyldt med Myriader af henrivende Jomfruer, dejligere end Cirkassiens skonne Dotre. Med disse haaber han at henleve et Liv i Fornojelse og Nydelse for bestandig.

Hedningen finder ligeledes, naar han er nedbojet af Sorg, nogen Trøst i Forhaabningen om en fremtidig Tilværelse, en eller anden skyggefuld Skov opfyldt af Vildt eller en skon Græsslette med smukke Blomster, en beskeden Himmel bag de skyklædte Bjerge, i hvilken han haaber at genforenes med sin Hustru, sine Born, sine Soskende og sine Fædre, og i deres Samfund at tilbringe en fredelig Evighed i alle det huslige Livs Nydelser, medens hans trofaste Hest og Hund skal gore ham Selskab. Disse er de Fortrostninger og Forhaabninger, der tjener til at torre hans Taarer, at berolige hans sorgfulde Barm og at hviske Fred til hans bedrovede

Sjæl. Hvor onskelig er da ikke en nojagtig og rigtig Kundskab om denne fremfor alt andet vigtige Genstand. Hvem attraar ikke at blive bekendt med Beskaffenheden af hin evige Grad af Tilværelsen, imod hvilken vi alle iler? Vi er udelukkende afhængige af Aabenbaringens og Forstandens Lys med Hensyn til enhver noje og korrekt Oplysning om denne Genstand. I Moses Beretning om Skabelsen begynder han saaledes:

»I Begyndelsen dannede Gud Himlene og Jorden, og Jorden var ode og tom, og der var morkt over Afgrunden, og Guds Aand svævede over Vandene.«

Moses ansaa det ikke for fornodent at underrette os om, af hvilke Stoffer Gud dannede Jorden, og der var i Sandhed ingen Nodvendighed for Aabenbaring til at vejlede os angaaende denne Genstand, thi vi ser for os selv, at den er dannet af de almindelige Elementer, der udgor Legemer eller Stoffer i Almindelighed, og naturligvis eksisterer disse Stoffer eller Elementer allerede, og det tillige i et tilstrækkeligt Kvantum til Dannelsen af en Klode som vor. Fra den mosaiske Beretning om Skabelsen har mange faaet den Idé, at Gud skabte alt af intet, at faste Stoffer udsprang af intet. Men dette er Mangel paa Eftertanke eller Anvendelse af Fornuften paa denne Genstand; for Eksempel naar et Barn sporger sin Fader: hvem gjorde dette Hus, og Faderen svarer: Tommermanden. Barnet sporger igen: hvem gjorde mig, og Faderen svarer: Herren. Atter sporger Barnet: hvem gjorde Jorden, og Faderen svarer: Herren gjorde Jorden og alle Ting paa dens Overflade. Nu kunde Barnet antage, at Tommermanden skabte Huset uden noget Materiale, at han bragte det til at eksistere af intet; og ligeledes kunde det antages, at det selv var skabt af intet, skont det i Virkeligheden dannedes af Materialer eller Stoffer, der fremstod af Jorden, og med samme Rimelighed kan vi antage, at Gud skabte Jorden af intet, medens han i Virkeligheden skabte den af selveksisterende Elementer. (Fortsættes).

VENSKAB.

Der er to Elementer til Sammensætningen af et Venskab, og hvert af dem er saa betydningsfuldt, at jeg ikke hos det ene kan finde noget Fortrin fremfor det andet, heller ikke nogen Grund til at foretrække det ved at nævne det først. Det ene er *Sandhed*. En Ven er en Person, for hvem jeg er ærlig. For ham kan jeg tænke højt. Jeg er langt om længe kommet til et Menneske saa ægte og lige til, at jeg overfor ham kan aflægge endog disse Hoflighedens, Forstillelsens og Bagtankens inderste Klædningsstykker, som Menneskene ellers aldrig tager af, og jeg kan behandle ham med den Ligefremhed og Enkelhed, hvormed det ene kemiske Atom moder det andet.

Oprigtighed er den Luksus, ligesom Diademer og Herskermagt, der kun tilfalder de ledende Mænd, som taler Sandhed, da de ikke har nogen over sig til at smigre for eller rette sig efter. Naar Mennesket er alene, er det oprigtigt; men ved en anden Persons Komme begynder Forstillelsen. Vi fylder vort Medmenneskes Tilværelse med Komplimenter, Sladder, Fornøjelse, Forretninger. Vi skjuler vor Tanke for ham med løse Talemaader.

Jeg kender en Mand, som kastede dette Drapperi og uden Komplimenter og Omsvøb og Trivialiteter talte direkte til den enkeltes Samvittighed, og det med den storste Indsigt og Skønhed. Forst gjorde man Modstand, alle var enige om, at Manden var gal. Men da han dristigt vedblev dermed, knyttede han efterhaanden alle til sig i et sandt personligt Forhold. Ingen kunde tænke sig at tale falsk til ham eller at affærdige ham med Markedssladder og Dagligstuepassiar; men alle modtog et dybt Indtryk af hans Oprigtighed, og han tøvede ikke med at vise dem sin Naturglæde og hvilken Sandhedens Poesi, han var i Besiddelse af.

Men for de fleste af os viser Samfundet ikke sit Ansigt, men kun Siden og Ryggen. Det er vanskeligt at gaa oprejst; næsten ethvert Menneske, vi moder, fordrer særlige Hensyn, det

har i sit Hoved visse Ideer, som ikke maa afdisputeres, og som vi tvinger os til at bøje os for.

Ikke saaledes med en Ven! En Ven er et jævnt, sundt Menneske, som ikke lægger Beslag paa min Sindrighed, men paa mig selv; han forlanger ikke, at jeg skal tage en Forstillelsens Maske paa. Derfor er en Ven en Slags Selvmodsigelse i Naturen. Jeg, som var alene, jeg, som intet saa i Naturen, hvis Eksistens jeg kan bekræfte med ligesaa stor Sikkerhed som min egen, jeg ser nu mit Væsens Skikkelse i hele dets Dybde, Art og Ejendommelighed inddraget i en fremmed Form — i min Ven.

Det andet Element i Venskabet er *Blidhed, Ømhed.* Jeg hader Vanærelsen af Navnet Venskab, naar det bruges til at betegne verdslige Forbindelser. Jeg foretrækker langt Hyrdedrengens Selskab for det silkeklædte og parfumerede Venskab, der kun stadfæstes ved private Fornøjelser paa udsøgte Restauranter. Venskabet er til Hjælp og Styrke og Trøst i alle Livets og Dødens mangfoldige Forhold, i Medgang og Modgang, i Storm og i Stille, i Lys og i Skygge. Det er skabt for lykkelige Dage, for glad givne Gaver, for dejlige Udflugter i den frodige Sommer, men ogsaa for ufarbare Veje, Skibbrud, Fattigdom og Forfølgelse. Venskabet stivner aldrig i visse fastsatte Vaner og Former, men er stadig friskt, stadig nyt og opfindsomt og giver det, der før var Vaneslaveri, Ynde og Glæde.

Sandt Venskab højner og forædler; dets Aand er storslaaet og behandler Genstanden for Venskabet, som en Gud vilde gøre det. En Ven vindes kun ved Venskab. Tro ikke, at Du bliver en Mands Ven blot ved at gaa ind i hans Hus! Guds *eneste Mønt er Gud.* Han betaler aldrig med noget ringere end det. Vid derfor, at et fuldkomment Venskab kun kan ejes af en fuldkommen Ven.

FORAARSKONFERENCEN I KRISTIANIA.

Den 23., 24. og 25. April 1921.

Konferencen aabnedes Lordag Aften Kl. $7^1/_2$ med en særdeles vellykket Koncert under Ledelse af Broder Hartvig Bruun.

Sondagsskolen aabnedes Sondag Formiddag Kl. $10^1/_2$ med Salmen: »Vær velkommen«. Bon ved Henrik Petersen. Salmen: »Kom Venner smaa«. Derefter blev der afgivet Rapport over Kristianias, Drammens og Arendals Sondagsskoler, henholdsvis af Brodrene Julius Stenersen, George A. Widsten og Hyrum M. Norseth. Sondagsskolens Elever udforte derefter et godt Program under Broder Paulus Edvardsens Ledelse.

Missionspræsidenten foreslog derefter Skolens Bestyrelse, hvilket blev enstemmigt vedtaget, og Skolen sluttedes med Salmen: »Hav Tak for Profeten«. Taksigelse af Olga Bergh.

Modet Sondag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes med Salmen: »Fader vor i Himlen«. Bøn af Carl M. Hagberg. Salmen: »Jeg véd, paa hvem jeg bygger«. Rapporter blev givet af Brodrene Olaf Sonsteby, Hyrum M. Norseth, Jacob Johnsen og Soster Mina Christiansen, henholdsvis over Larvik og Skiens Gren, Arendals og Frederiksstads Grene, samt den kvindelige Hjælpeforening. Til Afveksling blev Salmen: »Lover Din Herre« afsunget, hvorefter Ældste George A. Widsten gav Rapport fra Drammen, Soster Olga Tangorud for den kvindelige Hjælpeforening i Tonsberg og Broder Otto Gebhardt for Sangkoret i Kristiania. Soster Augusta Olsen, kvindelig Missionær i Drammen, bar sit Vidnesbyrd.

Missionspræsidenten foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter samt folgende Soskende til Opholdelse: Aug. S. Schou som Præsident over den norske Mission, Oscar R. Lindbo Grenssekretær for Kristiania Gren, Hartvig Bruun som Dirigent for Sangkoret, Borghild Larsen som Organist og Otto Gebhardt som Formand. Som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpe-

forening Mina Christiansen med Marta Stenersen og Magna Staavi som Raadgivere, Bergliot Grinager som Sekretær og Kasserer og Hildeborg Helin som ass. Sekretær. Alle Forslag blev enstemmigt vedtaget. Mødet sluttedes med Salmen: »Til Kamp«. Taksigelse af Karoline Martiniussen.

Mødet Sondag Aften Kl. 7 aabnedes med at Koret sang: »Guds Aand som en Ild«. Bon ved Otto Gebhardt, og Koret sang: »Almagts Gud vi for Din Trone«. Broder Heber J. Gustafson talte om, at Tro uden Gerninger er dod. Koret sang: »Mester, se Uvejret truer«.

Broder Olaf Sonsteby talte derefter om Nodvendigheden af Tro og Gerninger samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse. Koret sang: »Det spredes mer og mer«. Missionspræsident Aug. S. Schou talte til Slut om Profeten Joseph Smiths første Syn, de Sidste Dages Helliges Tempelarbejde og Kirkens Organisation. Mødet sluttedes med at Koret sang: »Gud bevare mig«. Taksigelse af George A. Widsten, hvorefter Koret atter sang: »Det er en kostelig Ting«.

Mandag Aften Kl. 8 aabnedes Modet med Sang og Bon ved Anna Lindbo. Søster Katinka Bisjord afgav Rapport over Ungdomsforeningen, hvorefter et godt Program blev udfort. Ældste George A. Widsten gav derefter Rapport over Ungdomsforeningen i Drammen. Til Afveksling blev Salmen: »Vaagn op, hor Rosten lyder« afsunget. Soster Augusta Olsen samt Brodrene Heber J. Gustafson og Hyrum M. Norseth talte om Ungdomsforeningens Formaal, Arbejde og Fremgang. Broder Oscar R. Lindbo afgav Rapport over Skrifteforeningen. Missionspræsident Schou foreslog derefter unge Mænds og Kvinders Forenings Bestyrelse som folger: som Præsident for de unge Mænds Forening Theodor Pedersen med Ludvig Arnesen og Erling Larsen som Raadgivere, som Sekretær Karl Gulbrandsen, ass. Sekretær Ramm Larsen. Som Præsidentinde for de unge Kvinders Forening Karoline Martiniussen med Hildeborg Helin og Agnes Sonsteby som Raadgivere, Katinka Bisjord som Sekretær og Ragnhild Øde-

gaard ass. Sekretær, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtaget. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse ved Theodor Pedersen.

Som Slutning paa Konferencen afholdtes en selskabelig Sammenkomst Tirsdag Aften, arrangeret af den kvindelige Hjælpeforening. *Oscar R. Lindbo.*
Sekretær.

FORAARSKONFERENCEN I TRONDHJEM.

Konferencen begyndte Lordag den 16. April Kl. 8 Aften i Lokalet Kongevej 6.

Missionspræsident Aug. S. Schou var til Stede, men Modet lededes af Præsident E. Larsen og aabnedes med Bon af Præsident Schou, hvorefter Præsident Larsen bød Forsamlingen velkommen og aflagde Rapport over Grenens Virksomhed i det forlobne Halvaar. Derpaa aflagdes Rapporter fra Kirkens forskellige Institutioner: Søster Aspen fra Kvindeforeningen, Broder Carl Jensen fra Ungdomsforeningen og Broder Illguth fra Skrifteforeningen, og samtlige Soskende udtalte deres Tilfredshed med Arbejdet.

Omrejsende Ældste, Broder Gustafson, udtalte sig om Arbejdet i Kristianssund, og Præsident Schou fremhævede den gode Tilstand i Grenen, som Rapporterne bar Vidne om. Modet sluttede med at Præsident Larsen takkede de tilstedeværende. Taksigelse af Broder Hagen.

Sondagsskolens Konferencemode lededes af Skolens Præsident Broder Hagen, og fandt Sted den efterfolgende Sondag Formiddag Kl. $10^1/_2$. Modet blev indledet med Bon af Broder Gustafson og en Velkomsttale af Broder Hagen. Broder Paul Helberg rapporterede Sondagsskolens Arbejde siden sidste Konference og konstaterede, at Stillingen var god. Et smukt Program udfortes af Barneklassen under Ledelse af Soster Thora Eriksen. Nogle Forandringer i Skolens Sammensæt-

ning foretoges og Missionspræsident Schou talte til Bornene og til Skolen som Helhed. Broder Illguth sluttede Modet med Taksigelse.

Kl. 2 samme Dag afholdtes et Eftermiddagsmode, der blev indledet med Bon af Broder Hagen og Tale af Brodrene Andersen, Risan, Jensen og Hagen.

Missionspræsidenten foreslog Kirkens Generalautoriteter samt efterfolgende Soskende til Opholdelse: som Præsident over den norske Mission Aug. S. Schou, som Præs. over Trondhjems Konference Eyolf Larsen med Carl Jensen og Nils Hagen som Raadgivere, som omrejsende Ældste i Trondhjems Konference Broder Gustafson. Nogle Forandringer indenfor Grenen vedtoges. Modet sluttedes med Taksigelse af Broder Risan.

Et stort Møde afholdtes om Aftenen i Haandværkerforeningens Sal, hvor Præs. Schou talte om »Mormonernes Liv og Lære«. Et Program blev derefter udført med Sang af et Herrekor, Violinsolo og Solosang til Klaverakkompagnement.

Mandag Aften sluttedes Konferencen med Mode i Ungdomsforeningen. Mødet aabnedes med Bøn af Broder Risan. Foreningens Præsident, Broder Carl Jensen, bod Forsamlingen Velkommen, og et Program bestaaende af Sang, Deklamation og Musik udfortes. Til Medlemmer af Bestyrelsen valgtes folgende: som Præsident G. Risan, som Raadgivere Sostrene Ingdahl og Kristiansen, som Skriver og Kasserer Paul Helberg.

Missionspræsidenten udtalte sig om Arbejdet for Evangeliets Sag og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen, hvorefter Modet sluttede med Taksigelse af Broder John Øien.

Tirsdag Aften afholdtes en selskabelig Sammenkomst med Servering af Chokolade og Udforelse af et godt Program.

Gustav G. Risan, Grenssekretær.

SAMFØLELSE.

Det storst mulige Fremskridt er betinget af den størst mulige Samfolelse. De enkelte Faktorers Kræfter mangedobles jo ved Sammensmeltningen — Solidariteten. Dette gælder i lige hoj Grad de mindre som de storre Forhold. Tag f. Eks. Hjemmet: hvor værdifuld er ikke Samfolelsen her! Tænker man sig et Tilfælde, hvor Forældre og Børn alle er besjælede af Trangen til at gore det fælles Hjem til et behageligt Hvilested efter Dagens Moje, en Arnekrog for fredelige Sysler, et Centrum for alle aandelige Interesser, da ser man et Eksempel paa, hvorledes Fællesskab i Folelser fremmer Udvikling, thi i et saadant Hjem trives glade, gode og stærke Mennesker, medens Livet kun altfor tydeligt og altfor ofte viser os de triste Resultater af splittede Hjem, hvor Klammeriets og Uenighedens Aand regerer, en Aand, der i Virkeligheden er og altid har været Satans Aand.

Et smukt, poetisk Udtryk for den hjemlige Samfolelse har vi i den velkendte Salme:

Der er Skønhed her paa Jord
i et kærligt Hjem;
der er Fryd i hvert et Ord
i et kærligt Hjem. . . .
Roser blomstrer for vor Fod,
Jorden er en Have god,
Livet kun en Glædens Flod
i et kærligt Hjem.

Men fra Hjemmet kan vi gaa videre til de større Kredse: Nationen og Samfundet. Ogsaa her er Solidaritet ensbetydende med Fremskridt, og der gælder akkurat de samme Love for de splidagtige og de solidariske Nationer, som for de splittede og de forenede Hjem.

Samfolelse medforer gensidig Tillid i Handel og Vandel, medens den Egenraadige, der er sig selv nok og tilbageviser andres Medvirken, maa finde sig i tillige at miste andres

Tillid, idet man efterhaanden ophorer at regne med ham. I Tusindaarsriget, hvor Kristus personlig vil regere paa Jorden, medens Satan er bundet, vil en gennemfort Solidaritet faa Lejlighed til at gore sig almindelig gældende. Uden denne kan ingen fuldkommen Regeringsform tænkes, uden den vilde det ikke være Kristi Regering.

Jesu Kristi Kirke bæres fremad af en mægtig, usvigelig Samfolelse, der bl. a. er antydet i Efeserbrevet, hvor Paulus sammenligner den med et Legeme. »Sandheden tro i Kærlighed skal vi i alle Naader opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, ud fra hvem hele Legemet, idet det sammenfojes og sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled i Forhold til hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft, fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i Kærlighed.«

Et klarere Billede af Samfolelsens Betydning har ingen anden nogensinde givet os. *Einar Kiær.*

BRØDRENE NØKLEBY DRÆBT.

En sorgelig Ulykke fandt for kort Tid siden Sted ved Clearfiled, ikke langt fra Ogden. Et Automobil, hvori befandt sig fire Mænd, der var paa Vej til deres Arbejde, blev paakort af et Tog, hvorved tre af Mændene blev dræbt. De to af disse var Brodrene Joseph og Hyrum Parley Nokleby, den tredje Marion H. Smith, de var alle hjemmehorende i Ogden. Ulykken skete ved at Signalklokken ikke ringede, og Toget, som kom nordfra, kan ikke ses fra Vejen, da Stationsbygningen skjuler Sporet, og den stærke Blæst foraarsagede, at de ikke kunde hore Toget komme. Joseph Nokleby var 40 Aar gammel og efterlader sig Hustru. Hyrum Parley Nokleby var 36 Aar gammel og ugift. Han har udfort flere Aars Missionsarbejde i Norge og var Præsident i de Halvfjerds Quorum i 4. Ward. M. H. Smith var 60 Aar gammel og efterlader sig Hustru og fire Børn. Den fjerde Mand, Andrew Sandell, sprang af, da han saa Toget, og slap derfor med nogle alvorlige Skrammer.

SALME.

Himlene, Herre, fortæller Din Ære,
Mesteren prises af Hvælvingen blaa,
Solen og Maanen og Stjernernes Hære
viser os, hvad Dine Hænder formaa;
men i Dit Hus, i Din Kirke paa Jorden,
der taler Dage med Dage om Dig,
der sig forklarer Din Sol og Din Torden,
der paa Oplysning selv Natten er rig.

Ej er i Sandhed der Ord eller Tanke,
som i Dit Hus jo fik Mæle og Røst,
og alt saa vide, som Stjernerne vanke,
bringer paa Jord de Oplysning og Trøst;
Ordet med Solen i skiftende Tider
udgaar som Brudgom i morgenrød Glans,
straalende frem ad sin Bane den skrider,
krones som Helten med aftenrød Krans!

Saa paa sin Bane Din Sol i det høje,
Lyset i Sandhed, omrejser vor Jord,
intet i Verden er skjult for dens Øje,
aldrig udslettes dens straalende Spor;
ren som et Guld er den Lov, Du har givet,
omvender Sjæle, som agter derpaa,
trofast Dit Vidnesbyrd forer til Livet,
Vismænd det gør af vankundige smaa.

Kingo.

INDHOLD:

Orson F. Whitney 181
Elementerne er evige 185
Venskab 188
Foraarskonferencen i Kristiania 190
Foraarskonferencen i Trondhjem 192
Samfølelse 194
Brødrene Nøkleby dræbt .. 195
Salme 196

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).